

Sygn. akt VIII C 585/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

- zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.314,89 zł (dziewięć tysięcy trzysta czternaście złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 19 marca 2022 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 585/22

UZASADNIENIE

W dniu 19 sierpnia 2022 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie: kwoty 9.314,89zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego po szkodzie w pojeździe R. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 marca 2022 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 9 grudnia 2020 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej.

EL 776CP stanowiący własność K. S.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Po wypadku poszkodowany podjął starania mające na celu wynajęcie auta zastępczego. Samochód ten został wynajęty w dniu 10 grudnia 2020 roku i był użytkowany do dnia 20 stycznia 2021 roku. Szkada została pozwanemu zgłoszona w dniu 10 grudnia 2020 roku. Wraz ze zgłoszeniem szkody powód poprosił o organizację najmu auta zastępczego dla poszkodowanego. Pozwany do czasu zakończenia likwidacji szkody nie przesłał oferty najmu ani nie kontaktował się w sprawie podmiiany pojazdu. Odnośnie czasu najmu pełnomocnik wyjaśnił, że czas trwania najmu był uzasadniony przez 41 dni. W dniu 9 grudnia 2020 roku doszło do powstania szkody. W dniu 14 grudnia 2020 roku zostały przeprowadzone oględziny pojazdu. Dopiero w dniu 8 stycznia 2021 roku wydana została decyzja płatnicza, zaś warsztat zaczął zamawiać części niezbędne do naprawy. Naprawa zakończyła się 20 stycznia 2021 roku i tego samego dnia poszkodowany zdał pojazd zastępczy. Powód dodał, że z tytułu najmu została wystawiona faktura na kwotę

11.069,89 zł. W dniu 16 lutego 2022 roku powód wystąpił do pozwanego o zapłatę w/w sumy. W odpowiedzi pozwany wypłacił kwotę 1.755 zł. Ubezpieczyciel zweryfikował stawkę za najem z kwoty 270 zł brutto do kwoty 135 zł brutto,

Pełnomocnik powoda wyjaśnił ponadto, że powód nabył wierzycelności względem pozwanego w drodze umowy cesji.

(pozew k. 4-7v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik wskazał, iż nie kwestionuje on, że stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez wynajmującego występuje na rynku lokalnym. W uzasadnieniu pełnomocnik w pierwszej kolejności podniósł, że powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w sposób uniemożliwiający jej przesłanie propozycji zorganizowania najmu pojazdu zastępczego. To poszkodowany lub powód zobowiązani się do kontaktu z ubezpieczycielem w celu powzięcia informacji na temat możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie ma obowiązku przesyłania powyższych informacji poprzez formularze kontaktowe powoda. Zdaniem pozwanego, powód winien poinformować poszkodowanego o możliwości wynajmu pojazdu zastępczego od jednego z asystorów pozwanego. Fakt nieprzekazanie takiej informacji nie może obciążać pozwanej. W odniesieniu do czasu najmu strona pozwana wskazała, iż zrefundowała ona koszt najmu pojazdu za okres 13 dni najmu tj. 4 dni oczekiwania na oględziny pojazdu, 5 dni technologicznego czasu naprawy, 1 dzień oczekiwania na części, 2 dni wolne od pracy i 1 dzień organizacyjny. Zdaniem pozwanego niezrozumiały jest 41 dniowy okres najmu, na który wskazuje powód. W ocenie strony pozwanej przy szkodzie częściowej, błędne jest wyliczanie przez powoda zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego do dnia wypłaty odszkodowania. W żadnym wypadku oczekiwanie na decyzję o przyznaniu odszkodowania nie stanowi uzasadnienia dla najmu pojazdu zastępczego. Powszechnie wiadomym jest, że serwisy naprawcze przeprowadzają naprawę w tzw. systemie bezgotówkowym i nie oczekując od zleceniodawcy zapłaty, rozliczają się poprzez dokonanie przelewu wierzycelności.

(odpowiedź na pozew k. 69-73)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej. (...), którego właścicielem jest K. S..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka K. S. 00:03:20 – 00:14:01 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 7 marca 2023 roku, okoliczności bezsporne)

W wiadomości email z dnia 10 grudnia 2020 roku powód przesłała pozwanemu zgłoszenie szkody oraz cesję. Jednocześnie powód poprosił o pilną organizację pojazdu zastępczego na czas naprawy/likwidacji szkody, a także o wskazanie podmiotu realizującego wynajem. W tym celu powód poprosił o kontakt na pod nr tel. (...) lub poprzez formularz zgłoszeniowy na stronie (...) (zakładka Kontakt). Dodał, że jeśli pozwany nie zorganizuje pojazdu zastępczego w ciągu 24 godzin, to poszkodowany rozpocznie /będzie kontynuować najem na zasadach rynkowych. Powód poprosił pozwanego również w przypadku zamiaru ubezpieczyciela prowadzenia korespondencji sms-em, o odblokowanie możliwości odpowiadania na sms-y i o podanie w wiadomości sms nr polisy sprawcy lub nr rej. pojazdu poszkodowanego, którego wiadomość dotyczy - celem identyfikacji szkody. Powód poprosił również o nie odpowiadanie na adres e-mail (...)

W dniu 14 grudnia 2020 roku powód wysłał do pozwanego e-mail, w którym poinformował, że nadal nie otrzymał on nadanego numeru szkody, a także poprosił o wykonanie oględzin.

(wydruk wiadomości email k. 18, 20, zgłoszenie szkody OC k. 19, okoliczności bezsporne)

W dniu 14 grudnia 2020 roku pozwany wygenerował raport szkody, w którym zawarto oświadczenia ubezpieczyciela dotyczące m.in. najmu pojazdu zastępczego z przykładową propozycją cenową, która dla klasy (...) pojazdu przewidywała stawkę 135 zł brutto. Wskazał, że poszkodowany może wybrać inną firmę wynajmującą pojazdy zastępcze dodając, że w każdym przypadku, zgodnie z zasadą minimalizacji szkody, E. Hestia zastrzega sobie prawo do weryfikacji okresu najmu i jego dobowej stawki do wysokości wskazanej w przesłanej ofercie.

(z akt szkody od ubezpieczyciela k. 8: raport szkody)

Uszkodzony pojazd był najpierw odstawiony do warsztatu J., gdzie stwierdzono szkodę całkowitą, wobec czego poszkodowany zwrócił się o naprawę pojazdu w innym serwisie. Pojazd naprawiany był bezgotówkowo. K. S. nie otrzymał od pozwanego informacji o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego.

(zeznania świadka K. S. 00:03:20 – 00:14:01 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 7 marca 2023 roku)

W dniu 10 grudnia 2020 roku K. S. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął on samochód marki F. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 180 zł brutto, natomiast cena końcowa 270 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej.

Tego samego dnia powód zawarł z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki R. o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

(umowa najmu pojazdu zastępczego k. 27, aneks k. 28, cennik k. 29, umowa cesji wierzytelności k. 30, oświadczenie k. 31)

W dniu 7 stycznia 2021 roku pozwany wydał decyzję, zgodnie z którą przyjął on odpowiedzialność za szkodę z dnia 9 grudnia 2020 roku i przyznał odszkodowanie w oparciu o kosztorys naprawy w kwocie 9.985,83 zł.

(decyzja k. 24-24v.)

W dniu 16 lutego 2022 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.069,89 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 41 dni, z terminem płatności do dnia 2 marca 2023 roku. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

W harmonogramie do szkody powód wskazał następujące czynności: powstanie szkody (9.12.2020), oględziny (14.12.2020), decyzja płatnicza i zamówienie części (8.01.2021), dostarczenie części (11.01.2021), rozebranie pojazdu (12.01.2021), naprawa tylnego pasa i podłogi (13.01.2021), spawanie tylnego pasa i podłogi, szlifowanie spawów i zabezpieczenie łączy (14.01.2021), zakończenie naprawy blacharskiej (15.01.2021), przygotowanie pojazdu do lakierowania, lakierowanie (15.01.2021), sprzątnięcie po lakierowaniu, zbrojenie pojazdu (19.01.2021), polerka mysie sprzątnięcie, zakończenie naprawy (20.01.2021), wymienił ponadto dni wolne od pracy (9.01.-10.01.2021 i 16.01-2021).

Pojazd zastępczy poszkodowany zdał powodowi 20 stycznia 2021 roku.

Decyzją z dnia 23 lutego 2022 roku pozwany powiadomił powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.755 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu wyjaśnił, iż pozwany uznał 13 dniowy okres najmu, na który składał się okres od dnia rozpoczęcia najmu do dnia oględzin pojazdu 4 dni, 1 dzień na sprowadzenie części, technologiczny czas naprawy 5 dni, ewentualne weekendy 2

dni, okres organizacyjny 1 dzień. Odnośnie stawki za najem wskazał, że została ona zweryfikowana z kwoty 219,51 zł do 135 zł brutto, tj. do kosztu, jaki poniósłby ubezpieczyciel gdyby poszkodowany skorzystał z jego oferty.

(decyzja k. 17-17v., harmonogram k. 15, wezwanie do zapłaty k. 25, faktura k. 26, aneks (z datą zdania pojazdu) k. 28)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwot dochodzonych pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd pominął również na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. dowód z opinii biegłego z postępowania XII GC 1802/18, gdyż zmierzał on do wykazania faktu niespornego tj. rynkowości stawki najmu pojazdu powoda (pozwany nie kwestionował tejże stawki jako rynkowej).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice

odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikała na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnych z dnia 9 grudnia 2020 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R.. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osób ubezpieczonych w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła wyłącznie stawka dobową za najem oraz jego okres.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie

i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych

i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzenie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia

15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przypomnienia wymaga, że w momencie rozpoczęcia najmu pojazdu zastępczego powód poprosił o zorganizowane najmu pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, a nadto o wskazanie o wskazanie podmiotu realizującego wynajem. Finalnie podniósł, że jeśli pozwany nie przekaze powyższych informacji w ciągu 24 godzin, będzie kontynuować wynajem wg zasad S..pl do zakończenia procesu likwidacji szkody. Pozwany nie przesłał powodowi odpowiedzi na powyższe, nadto nie informował on poszkodowanego o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, taka informacja znajduje się w raporcie szkody, brak jest jednak informacji, czy i kiedy taki raport został wysłany do powoda lub poszkodowanego. Pozwany nie udowodnił zatem stosownie do art. 6 k.c., że propozycję organizacji najmu pojazdu zastępczego w ogóle do powoda lub poszkodowanego wysłał. Co istotne, wbrew temu co twierdzi pozwany, powód wskazał, iż w zakresie najmu pojazdu zastępczego pozwany może się z nim kontaktować również telefonicznie (wskazał nr tel.), a nie przez formularz zgłoszeniowy. Taki formularz był wskazany jako jedna z dwóch alternatywnych metod kontaktu w tej sprawie. Niezależnie od powyższego, pozwany nie udowodnił, że podczas likwidacji szkody proponował poszkodowanemu/powodowi organizację najmu

pojazdu zastępczego, dlatego też należało uznać, że w niniejszej sprawie poszkodowany nie miał w ogóle możliwości minimalizacji szkody poprzez wynajęcie pojazdu od podmiotu związanego z pozwanym.

O czym była mowa pozwany kwestionował również okres najmu przy czym pozwany wywodził, że okres najmu nie powinien uwzględniać okresu oczekiwania na przyjęcie odpowiedzialności. Odnosząc się do powyższej kwestii w pierwszej kolejności wskazać należy, że zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28). Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. Jako przykład można przytoczyć uchwałę z dnia z dnia 22 listopada 2012 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85). W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym zapatrywania, że poszkodowany winien rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu, czy też nabyć nowy samochód przed otrzymaniem od ubezpieczyciela informacji o przyjęciu odpowiedzialności za szkodę, czy też wypłatę świadczenia. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku (XII Ga 811/16, L.), „zasadniczo uprawnienie do korzystania z pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu od pierwszego dnia wystąpienia szkody i trwa do czasu zakończenia naprawy lub wypłaty odszkodowania. Podkreślić należy, że do momentu podjęcia przez ubezpieczyciela decyzji o sposobie likwidacji szkody i wypłaty odszkodowania, poszkodowany nie ma obowiązku podejmowania kategoriycznych decyzji co do losów uszkodzonego pojazdu jak i „kredytowania” z własnych środków pieniężnych kosztów ewentualnej naprawy, czy też zakupu nowego samochodu” (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku, XIII Ga 980/16, L.). Optując za wcześniejszym rozpoczęciem naprawy pojazdu pozwany zdaje się przy tym tracić z pola widzenia okoliczność, że poszkodowany może zwyczajnie nie posiadać środków pozwalających na sfinansowanie takiego działania. Co oczywiste, do momentu otrzymania decyzji o przyznaniu odszkodowania osoba poszkodowana nie dysponuje wiedzą na temat należnego jej świadczenia, a sam kosztorys naprawy sporządzony przez ubezpieczyciela nie oznacza jeszcze, że oznaczona w jego treści kwota zostanie wypłacona. W innym przypadku ubezpieczyciele wypłacaliby świadczenia z dniem sporządzenia takiego kosztorysu, co jednak nie ma miejsca. W konsekwencji poszkodowany nie jest w stanie zaplanować ewentualnych wydatków mających na celu usunięcie skutków zdarzenia szkodowego. Pozwany całkowicie ignoruje także okoliczność, że to on, a nie poszkodowany w zdarzeniu drogowym, jest gospodarzem postępowania likwidacyjnego i to od jego działań zależy, w jakim czasie postępowanie to zostanie zakończone. Powyższych konkluzji nie zmienia nawet fakt, iż naprawa pojazdu w niniejszej sprawie odbywała się bezgotówkowo. Należy przecież wziąć pod uwagę, iż taka naprawa rozpoczyna się właśnie po przyjęciu odpowiedzialności za szkodę, tak aby poszkodowany – na wypadek odmowy wypłaty odszkodowania – mógł podjąć decyzję co do tego, czy naprawi pojazd z własnych środków, czy też nie naprawi pojazdu w ogóle.

W realiach rozpoznawanej sprawy pozwany z przyczyn sobie wiadomych przyjął odpowiedzialność za szkodę dopiero w dniu 7 stycznia 2021 roku (k. 24). Dlatego też Sąd uznał, że wyłącznie na skutek opieszałości ze strony pozwanego postępowanie likwidacyjne trwało tak długi czas, co w oczywisty sposób przełożyło się na okres najmu pojazdu zastępczego. Postawę pozwanego cechuje zatem swoisty dysonans, z jednej strony wymaga on bowiem współpracy od poszkodowanego i zaniechania działań, które zwiększyłyby rozmiar szkody, z drugiej zaś swoim postępowaniem nie zmierza do tego, aby jak najszybciej wypłacić odszkodowanie i umożliwić poszkodowanemu przeprowadzenie naprawy pojazdu. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że poszkodowany miał prawo wstrzymać się z rozpoczęciem naprawy do czasu wydania przez pozwanego decyzji o przyznaniu odszkodowania, która to decyzja stanowiła jednocześnie wyraz tego, że przyjęta została odpowiedzialność za szkodę. Skoro tak, to w świetle stanowiska pozwanego co do technologicznego czasu naprawy (5 dni), oraz czasu oczekiwania na części (1 dzień), oraz czasu na organizację (1 dzień), a także harmonogramu przedstawionego przez powoda i braku wniosków dowodowych ze strony pozwanego, należało uznać, iż najem pojazdu zastępczego w okresie 41 dni był zasadny. Należy bowiem wskazać, iż powód udowodnił uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego przedstawionymi przez siebie dokumentami w postaci umowy najmu i faktury, stąd też inicjatywa dowodowa w zakresie zakwestionowania czasu najmu pojazdu zastępczego spoczywała na pozwanym.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.314,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 marca 2022 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody

i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin wymagalności świadczenia wynikał

z wystawionej przez powoda faktury, przy czym powód pismem z dnia 19 maja 2022 roku wezwał pozwanego do zapłaty.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 500 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 1.800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.